

ПОЗОРИШНЕ НОВИНЕ

НОВЕМБАР 2024.

ГОДИНА XX, БРОЈ 173

www.narodnopozeriste.rs

ИЗДАЈЕ НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У БЕОГРАДУ

Жан Батист Поклен Молијер

УОБРАЖЕНИ БОЛЕСНИК

Режија: Никола Завишић ПРЕМИЈЕРА: 5. децембар (20:30) Сцена „Раша Плаовић“

ИВАН БОСИЉЧИЋ, УОЧИ ПРЕМИЈЕРЕ МОЛИЈЕРОВОГ
„УОБРАЖЕНОГ БОЛЕСНИКА“
У КОЈЕМ ТУМАЧИ ГЛАВНОГ ЈУНАКА АРГАНА

Театар је храм у ком се чува етика

Један од најпознатијих Молијерових комада „Уображени болесник“, после дуже паузе, поново се враћа на Сцену „Раша Плаовић“, на којој је последњи пут постављен давне 2003. године. Нову, савремену верзију ове комедије, написане 1673. године, режира Никола Завишић, премијера је заказана за 5. децембар, а главног јунака Аргана тумачи један од најпопуларнијих глумаца средње генерације Иван Босиљчић. Реч је о изузетно захтевној, комплексној улози кроз коју се вешто приказују људска слабост, похлепа, неверица према стварном здрављу и животу...

Шта Вам је након првог читања „Уображеног болесника“ оставило најјачи утисак?

Температура написаног је толико висока да ме је оставила без избора и изазвала на разоткривање конфликата који су набијени у овом комаду - сукоб између историјског тренутка, генијалног талента Жана Батиста Поклена Молијера као писца, глумца и редитеља и сурове судбине која је чекала на испуњење. Факт да је Жан Батист умро на сцени играјућу „Уображеног болесника“, је био моментални позив на усијано тумачење Молијера кроз ово дело.

Молијерова генијалост, као писца комедија, огледа се у његовој способности да дубоко „зарони“ у своје јунаке у толикој мери да, чак, беспрекорно говори и језиком прилагођеном друштвеном положају, професији и карактеру саме личности. Које ставке у данашњем времену спајају Молијеровог и Вашег хипохондра Аргана?

Писању ове комедије претходила је једна трагедија у Молијеровом животу - годину дана раније, највероватније грешком надрилекара умро је његов новоређени син. Скоро да сам сам сигуран да је

набој са којим је писано ово дело пишећем вапају за оздрављењем од туге која га је задесила, али и најљућа освета лажној лекарској пракси. А наш болесник Арган је у центру те критике - иако је потпуно здрав, за овог хипохондра медицина је религија, лекари су идоли, Богови којима се клања, медицинске процедуре су обреди од којих се живи. Такав многобожац жртвује све око себе за блиски додир са својом религијом, али је и идеална жртва распаљеног друштва. Ту долазимо до високе актуелизације овог комада.

Драматург Периша Перишић, **сценограф** Јелена Радовић, **костимограф** Суна Кажичић, **композитор** Јован Стаматовић Карић, **кореографи** Тамара Пјевић и Јакша Филиповац, **те** Љиљана Мркић Поповић (**сценски говор**) потписују се као уметнички тим овог позоришног дела у којем играју и Соња Колачарић, Анастасија Мандић, Данило Лончаревић, Зоран Ћосић, Сава Милутиновић, Немања Стаматовић, Ива Милановић, Вучић Перовић, Никола Вујовић, Немања Константиновић и Јован Стаматовић-Карић.

Осим хипохондрије, Молијер у овом комаду, кроз људан хумор, преиспитује и теме као што су стабилност породице, изопачен систем вредности, критика репресије, питање правде и лажне љубави, али и слободе. Колико су се, у међувремену, искренуле моралне вредности друштва и у којој мери, у данашњем свету, међуљудски односи, на неки начин, све више постају болесни и затровани?

Данас, свуда око нас налазимо исте, па још и изопаченије карак-

тере од нашег хипохондра Аргана. Колико је само оних који имају своја лична божанства - новац, позиције у друштву, моћ, славу, на пример. Колико је оних који ће за своје опсесије да жртвују и породицу и част. Таквима јеванђељске вредности љубав, вера, нада ништа не значе. „О лешеви!“ поново би узвикнуо Ава Јустин да је међу нама. Исто је Молијер викао са своје сцене, само на француском.

Болест је метафора, али је толико измаштана у случају Аргана, да у његовој глави и свести почиње да га сасвим прожима и постаје стварна. То су, како сматра редитељ Завишић, реалне халуцинације. Да ли он под утицајем тих халуцинација губи свој идентитет?

Напротив. Он има чврст, непоколебљив јасан идентитет, а то је његова измишљена болест. И поносан је на њу до еуфорије. За Аргана агонија би било оздрављење, нестанак болести и симптома од којих сваки има име и презиме, и без којих би био дубоко усамљен, без којих би био ништа.

У самом комаду постоји сукоб на релацији две силе - болест појединца и болест друштва. Тај сукоб, иако је, суштински, до те мере прожет хиперболом и не може бити друго до смешан, ипак оставља помало трагички, а помало и мелодрамски оживљак на души посматрача. Колико смех, осим што голица гледаоце, има и катарзично дејство?

Поставка изванредног Николе Завишића нуди неочекивани дијапазон од урнебесног хумора до лирике која зауставља време. За глумачки ансамбл савладавање тог дијапазона је озбиљан изазов; зато је било важно да редитељ пажљиво одабере ауторски тим и глумачку поделу и формира трупу која ће у нашем времену достојно одбранити лик и дело чаробног Молијера.

„Уображени болесник“ је, несумњиво, бескомпромисна сатира на тему лекара и медицине, њихове грамзивости и похлепе. Колико је обичан човек данас у ситуацији да се супростави неким наметнутим системима у којем су привилеговани, углавном, увек у неком повлашћеном положају?

Ово јесте сатира о пошастима нашег времена, али не само о грамзивима и привилегованима, него и о нама. Подсмех је на рачун наших ситних и крупних зависности. Уображени болесник Арган је зависник од своје хипохондрије, а од чега смо зависни ми, чиме ми попуњавамо празнину у себи? Зависност уколико се не лечи, напредује, а тешки зависници су лаке жртве сваког система. То је оно о чему размишљам ових дана. Молијер је, иако тешко болестан од туберкулозе, отишао да игра представу јер је знао да од тога зависи егзистенција његових глумаца, декоратера, музичара, играча... и умро је на сцени. Зар то није врхунац етике? У новој Завишићевој режији фали један глумац, који је обележио његову поставку „Избирачице“ коју смо радили на сцени Народног позоришта у Београду пре десет година. Тај глумац је Милорад Мандић. Манда је исто умро на сцени. И његово име је пример врхунске етике. Миран сам, јер публика још увек зна да је театар храм у ком

Ово ће у Народној позоришту у Београду бити девета (уз једну обнову) поставка „Уображеног болесника“. Последња премијера одржана је 20. марта 2003. године, такође, на Сцени „Раша Плаовић“, у адаптацији и режији Ђорђа Марјановића. Аргана је играо Борис Комненић, а у подели субили и Сена Ђоровић (Белина), Златија Ивановић Оцокољић (Анжелика), Марко Николић (Бералд), Бранислав Томашевић (Клеант), Бранко Видаковић (Господин Диафоарус), Михаило Лађевац (Тома Диафоарус), Радован Миљанић (Господин Пиргон), Игор Илић (Господин Флеран), Душко Премовић (Господин Бонфоа) и Нела Михаиловић (Тоанета). Иначе, „Уображени болесник“, први пут је постављен у Народној позоришту 16. новембра 1869. године под називом „Силом болесник“, у режији Алексе Бачванског који је тумачио и лик Аргана. Уследиле су, потом, премијере 19. јануара 1891, 11. фебруара 1897. (обе у режији Ђуре Рајковића), 18. априла 1906. (режија Чича Илија Станојевић) и 21. децембра 1913. (режија Милорад Гавриловић). Седам година касније, 12. септембра 1920, уследила је обнова представе у режији Чича Илије Станојевића. Потом је, 14. јануара 1922. године, поводом три века од Молијеровог рођења, ова његова чувена комедија поново премијерно изведена у Народној позоришту. Седми пут, „Уображени болесник“ је постављен током Другог светског рата, у време окупације; премијера је одржана 4. јула 1942. године у режији Вере Греч и Поликарпа Павлова. Пет година касније, у ослобођеном Београду, 20. марта 1947. године, уследила је нова, осма премијера ове комедије на сцени Народног позоришта, а режију је потписао Владета Драгутиновић.

се чува етика, место где се наше празнине могу попуњити квалитетом. Правила смо „Уображеног болесника“ поштено, у радости и љубави, имаћемо шта да дамо публици. Имаћемо начин, што би рекао немачки филозоф Мартин Хајдегер „да у себи сачувамо топли живот у ледено хладној историји дана“.

■ Микојан Безбрадица ■

НОВЕ ПРЕМИЈЕРЕ: ДРАМА „МАЈСТОР И МАРГАРИТА“ И БАЛЕТ „РЕФЛЕКС“

У дослуху с данашњим временом

Представа „Мајстор и Маргарита“, по чувеном роману Михаила Булгакова, у драматизацији Кате Ђармати и режији Андраша Урбана, премијерно је изведена с великим успехом 10. новембра на Великој сцени Народног позоришта у Београду.

лић, Недим Незировић, Јелена Благојевић и Андреј Њежић.

„Мајстор и Маргарита“, на којем је Булгаков радио од 1928. до 1940. године, свакако је један од најпривокативнијих романа светске литературе; необичне је форме, одликује га мистериозност на разним нивоима у којима се испрекидадим

фана Савковића чине ову Урбанову представу атрактивном и значајном. Она се реферише на славни Булгаковљев текст, приказује исте ликове и готово тачан текст (...) написала је, између осталог, у „Вечерњим новостима“ Драгана Бошковић у критици представе „Мајстор и Маргарит“ за коју су, за сва три репризна извођења у новембру, карте биле распродате у веома кратком року.

Неколико дана касније, 16. новембра, на Сцени „Раша Плаовић“, уследила је премијера балета „Рефлекс“, на музику Ирене Поповић, у кореографији Сање Нинковић.

Представа, чије је актере публика поздравила дугим и бурним аплаузом, истражује однос младих и дигиталног доба као одговор на свеprisутне изазове модерног света. Кореографкиња Сања Нинковић доноси вибрантну игру испуњену широким спектром емоција и кроз форму савременог глеса прича о утицају савремених технологија на младе генерације, као и улози породице у новим околностима данашњице. Њена визија покрета преноси универзалну поруку о миграцији друштва у дигитални свет, изазивајући публику да се преиспита о стварности у којој преживљавају инстинктивни рефлекс и стварају се нови обрасци понашања.

У представи наступају: Теодора Спасић, Љиљана Велимиров, Соња Милованов, Бранко Сариф, Метју Соловјоф, Емануеле Фриго, Александар Полупанов, Олга Олћан, Никола Бјанко, Жељко Гроздановић, Иван Ћосић.

Балет „Рефлекс“, постављен у копродукцији са Јадранским фестивалом игре у Будви, где је премијерно изведен 27. јуна ове године, биће на сталном репертоару Сцени „Раша Плаовић“.

■ Р.П.Н. ■

Нова поставка у режији јединственог и оригиналног Урбана, доноси на сцену савремено читање овог дела са асоцијацијама на данашње време и околности у којима живимо, али у духу свега онога о чему је и тридесетих година прошлог века писао славни руски писац бавећи се неким суштинским филозофским, културолошким и политичким питањима, као и веровањем у одређену идеологију.

Костимографи Бојана Никитовић и Стефан Савковић, композитор Ирена Поповић, кореограф Ђерђе Кристијан, те Тара Вуловић и Балша Ђого (видео) потписују се, заједно са Катом Ђармати и Урбаном који је и аутор сценографије, као уметнички тим овог позоришног дела у којем су главне улоге додељене Александру Вучковићу (Мајстор/ Јешуа), Нади Шаргин (Маргарита) и Павлу Јеринићу (Воланд). У подели су и Бојан Кривокапић, Јулија Петковић, Вања Милачић, Вања Ејдус, Драган Секу-

редоследом, кроз 32 поглавља, описују догађаји у Москви тридесетих година двадесетог века, као и догађаји које је насловни јунак, Мајстор, описао у свом роману о Пилатовом суду и Исусовој мученичкој смрти. Догађаји у руској престоници приказани су као фантастична прича о доласку ђавола Воланда у ту средину у којој треба да се одржи годишњи бал демона...

„После неколико десетина година, *Мајстор и Маргарита* су поново на сцени Народног позоришта. Очекивана оштрица Булгаковљеве критике се преобратила у кабаретску сатиру, што функционише у нашим временима појефтинјења свега. Изврсни Павле Јеринић и Бојан Кривокапић, дивна Нада Шаргин, уверљив Александар Вучковић, врло добри остали ликови (Драган Секулић, Недим Незировић, Јелена Благојевић и Андреј Нежић), увек чаробна Ирена Поповић, бајни костим Бојане Никитовић и Сте-

„ОЧЕВИ И ОЦИ“ НАЈБОЉИ У ВРАЊУ

Представа „Очеви и оци“, према истоименом роману Слободана Селенића, у драматизацији Кате Ђармати, режији Вељка Мићуновића и продукцији Народног позоришта у Београду, величанствени низ од 41 награде повећала је новим признањима. На 44. „Бориним позоришним данима“ у Врању, у веома јакој конкуренцији, освојила је три награде. Одлукама стручног жирија, којим је председавао академик, сценограф Миодраг Табачки, а чланови су били редитељ Дино Мустафић и глумац и редитељ Валентин Венцел, „Очеви и оци“ добили су Награду „Борисав Станковић“ за најбољу представу у целини, док је Кати Ђармати припала Награда „Борисав Станковић“ за најбољу драматизацију. Такође, „Очеви и оци“ су добили и Награду публике „Радослав Радивојевић“ за најбољу представу, са просечном оценом 4,75.

Р.П.Н.

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ ТРЕЋУ ГОДИНУ ЗАРЕДОМ ПОБЕДНИК ФЕСТИВАЛА У ВРШЦУ

Представа „Урнебесна трагедија“, по тексту Душана Ковачевића, у режији Јагоша Марковића, освојила је Награду за представу у целини на 31. Међународном фестивалу класике „Вршачка позоришна јесен“. На тај начин, настављен је тријумфални низ београдског националног театра на овој манифестацији чије су представе „Рат и мир“ и „Очеви и оци“, претпрошле и прошле године, такође, биле најбоље. Одлуку о овогодишњем победнику донео је трочлани стручни жири у саставу - првакиња Српског народног позоришта из Новог Сада Гордана Ђурђевић Димић, глумица Јелена Јанковић и директор Народног позоришта „Зоран Радмиловић“ Владимир Ђуричић, који су одлучили и да Награда за најбољу режију припадне Јагошу Марковићу (постхумно).

Р.П.Н.

ТАТЈАНИ МАНДИЋ РИГОНАТ НАГРАДА „БОЈАН СТУПИЦА“

Добитница Награде за режију „Бојан Ступица“ Ду 2024. године је Татјана Мандић Ригонат за представу „Наш разред“, по тексту Тадеуша Слобођанека, у продукцији Народног позоришта у Београду. Једногласну одлуку донео је жири Удружења драмских уметника Србије којим је председавала глумица Милена Предић, а чланови су били редитељи Славенко Салетовић и Милош Лолић.

Р.П.Н.

ЕДИТ МАКЕДОНСКА ДОБИТНИЦА „ЗЛАТНЕ ЗНАЧКЕ“

Концертмајстор Народног позоришта у Београду Едит Македонској недавно је уручена „Златна значка“ Културно-просветне заједнице Србије, признање које се додељује за дугогодишњи допринос развијању културних делатности - за несребичан, предан и дуготрајан рад и стваралачки допринос у ширењу културе народа и народности Републике Србије.

Р.П.Н.

СВЕЧАНИМ ПРОГРАМОМ НА ВЕЛИКОЈ СЦЕНИ НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ
У БЕОГРАДУ ПРОСЛАВИЛО 156. ГОДИНА ПОСТОЈАЊА

Чувари највиших културних вредности и творци врхунских достигнућа

Свечаним програмом, одржаним, по традицији, у подне на Великој сцени, у оквиру којег су додељене бројне награде, уз осврт на најзначајније догађаје у претходних годину дана, Народно позориште у Београду прославило је 22. новембра 156. година постојања.

Уочи свечаног уручења награда на Великој сцени, управник Светислав Гонцић истакао је да Народно позориште постоји већ 156 година као „традиција, место врхунских достигнућа у уметности, историјских личности и незаборавних имена - од Бранислава Нушића, Добрице Милутиновића, Љубинке Бобић, Жанке Стокић до уметника данашњих дана“.

„Народно позориште је својом историјском специфичном тежином изван времена и изван било каквих подела, место највеће толеранције за све нас“, изјавио је Гонцић.

„Публика која редовно прати наше представе драме, опере и балета потврђује да испуњавамо мисију која нам је од оснивања 1868. године поверена, а то је да будемо чувари највиших културних вредности, да настојимо да будемо творци врхунских достигнућа у извођачким уметностима, да промишљамо позориште као уметност, достојно свог места у историји Србије“, рекао је Гонцић и истакао да је поносан на достигнућа Народног позоришта у последње три године и захвалан на „подршци, пожртвовању и разумевању у тој мисији“.

У наставку програма, директорке Дrame Молина Удовички

Радован Вујовић,
добитник Награде
„Раша Плаовић“

Фотез, Балета Ана Павловић, извршна директорка Оперe Маша Милановић Минић, те директорка маркетинга Зденка Милановић представиле су више него успешне резултате тих сектора остварене у претходних годину дана, између два Дана Народног позоришта.

Награда „Раша Плаовић“, коју национални театар додељује за најбоље глумачко остварење на свим београдским позоришним сценама у сезони 2023/2024, припала је Радовану Вујовићу за улогу Господина Матковића у представи „Мистер Долар“, по тексту Бранислава Нушића, у драматизацији Перише Перишића, режији Милоша Лолића и продукцији Народног позоришта у Београду.

Жири је истакао у образложењу да је Вујовић „глумац великог дара и поседује изузетну моћ трансформације која му омогућава да већ годинама с великим успехом остварује низ улога у репертоару широког дијапазона, пре свега захваљујући темељитости којом приступа креирању лика, инсистирајући на мисаоном дискурсу, али га не лишавајући сценског шарма“.

„Узаиста инвентивном и са стеновишта жанра и форме прилично радикалном читању Нушићевог *Мистер долара*, у којем Милош

Лолић ову комедију ситуације која се у традиционалном сценском читању увек фокусира на исмевању људских мана, вештим редитељским поступком транспонује у модерну, друштвено ангажовану драму, мењајући јој жанр у смеру театра апсурда, Радован Вујовић је тумачећи про-тагонисту и *интригатора* драмске акције имао изузетно тежак задатак да публику увуче у свет несвакидашњег путовања из ласцивно комичног у катарзично трагично, оценио је, између осталог, жири.

Примајући награду, Вујовић је захвалио целој екипи представе – редитељу Лолићу, колегама глумцима и екипи иза сцене, целом Народног позоришту чији од недавно члан, као и својој „лепшој половини“ на разумевању док је спремао улогу.

„Драго ми је што сам овде и радујем се свему што долази“, рекао је Вујовић, поздрављен великим аплаузом.

Награда Народног позоришта за најбољу представу у периоду између два Дана Народног позоришта, додељена је балету „Бановић Страхиња“, на музику Ивана Илића, у кореографији Игорa Кирова.

Награду за изузетно значајан укупни радни допринос добила је Зденка Милановић, шеф Службе маркетинга, док је Награда за изузетно значајан укупни уметнички допринос припала Наташи Нинко-

вић, првакињи Дrame Народног позоришта у Београду, за остварење улоге Феме у представи Јована Стерије Поповића „Покондирена тиква“ у режији Иве Милошевић.

Плакету Народног позоришта ове године добили су Музеј позоришне уметности Србије и прослављена позоришна, телевизијска и филмска глумица, дугогодишња првакиња Дrame Народног позоришта Љиљан Благојевић.

Плакету Народног
позоришта добила је
Љиљана Благојевић

Печат Народног позоришта, који се по одлуци Управника додељује поводом посебног доприноса животу и раду, припао је Александру Берчеку, Радомиру Путнику, Бранку Јеринићу, Лепомиру Ивковићу, Миодрагу Д. Јовановићу, Стели Ћетковић, Сузани

Сцена из „Бановић Страхиње“, најбоље представе између два Дана Народног позоришта

Петричевић, Мили Драгичевић и Владану Гајовићу.

Награде за најбоља индивидуална премијерна уметничка остварења између два Дана позоришта добили су: Јовица Бегојевић, за улогу Копелијуса у балету Л. Делиба „Копелија“, у кореографији Љубинке и Петра Добријевића, Евгенија Јеремић, за улогу Амелије у представи „Симон Боканегра“ (гостовање у Хрватском народном казалишту у Загребу), Соња Шарић, за улогу Амелије у предста-

ви „Симон Боканегра“, на премијери представе, Милош Лолић за режију представе „Мистер Долар“ Бранислава Нушића, Нада Шаргин за улогу Маргарите у представи „Мајстор и Маргарита“ по роману Михаила Булгакова, драматизација Кате Ђармати у режији Андраша Урбана и Павле Јеринић, за улогу Воланда, у представи „Мајстор и Маргарита“.

Програм је режирао Жељко Хубач, за видео рад била је задужена Тара Вуловић, а водитељи су били глумци Калина Ковачевић и Јован Јовановић.

У оквиру свечаности, истог дана, у вечерњим сатима, у Музеју Народног позоришта отворена је изложба „Поглед из ложе - из ризнице Народног позоришта“, чији аутори су Јелица Стевановић, Мирјана Одавић и Јован Тарбук.

Окосницу изложбе, коју је отворио знаменити сценограф, академик Миодраг Табачки, чине уметничка дела сликара, вајара, сценографа и костимографа који су сарађивали са Народним позориштем у Београду током век и по дуге историје овог teatra.

Међу експонатима су и дела познатих уметника који су својим стваралаштвом оставили најдубљи траг у историји позоришта, укључујући Јована Бјелића, Милицу Бабић Јовановић, Владимира Загородњукa, Миомира Денића, Владислава Лалицког, Душана Ристића, Божану Јовановић, Мићу Поповића, Миодрага Табачког, Герослава Зарића и друге.

Изложени су експонати који се чувају у Музеју Народног позоришта, али и у фондусима декора, костима и реквизите, уметничком архиву, у салонима и радним просторијама, уз мањи број копија грађе из збирки Музеја позоришне уметности Србије и Музеја Југославије.

Посебну пажњу привлачи реплика дворске ложе из периода 1904–1914, која преноси дух времена у којем је Народно позориште било огледало друштвених прилика и носилац националног идентитета.

Изложба представља и значајан тренутак у области историје уметности: аутори су приликом припреме поставке дошли

Реплика дворске ложе из периода 1904–1914 у Музеју Народног позоришта

до изузетног открића – до сада непознатог дела чувеног српског уметника Младена Јосића, који је од 1937. до 1939. године био сликар Народног позоришта. Овај налаз представља праву сензацију и додатно обогаћује изложбу.

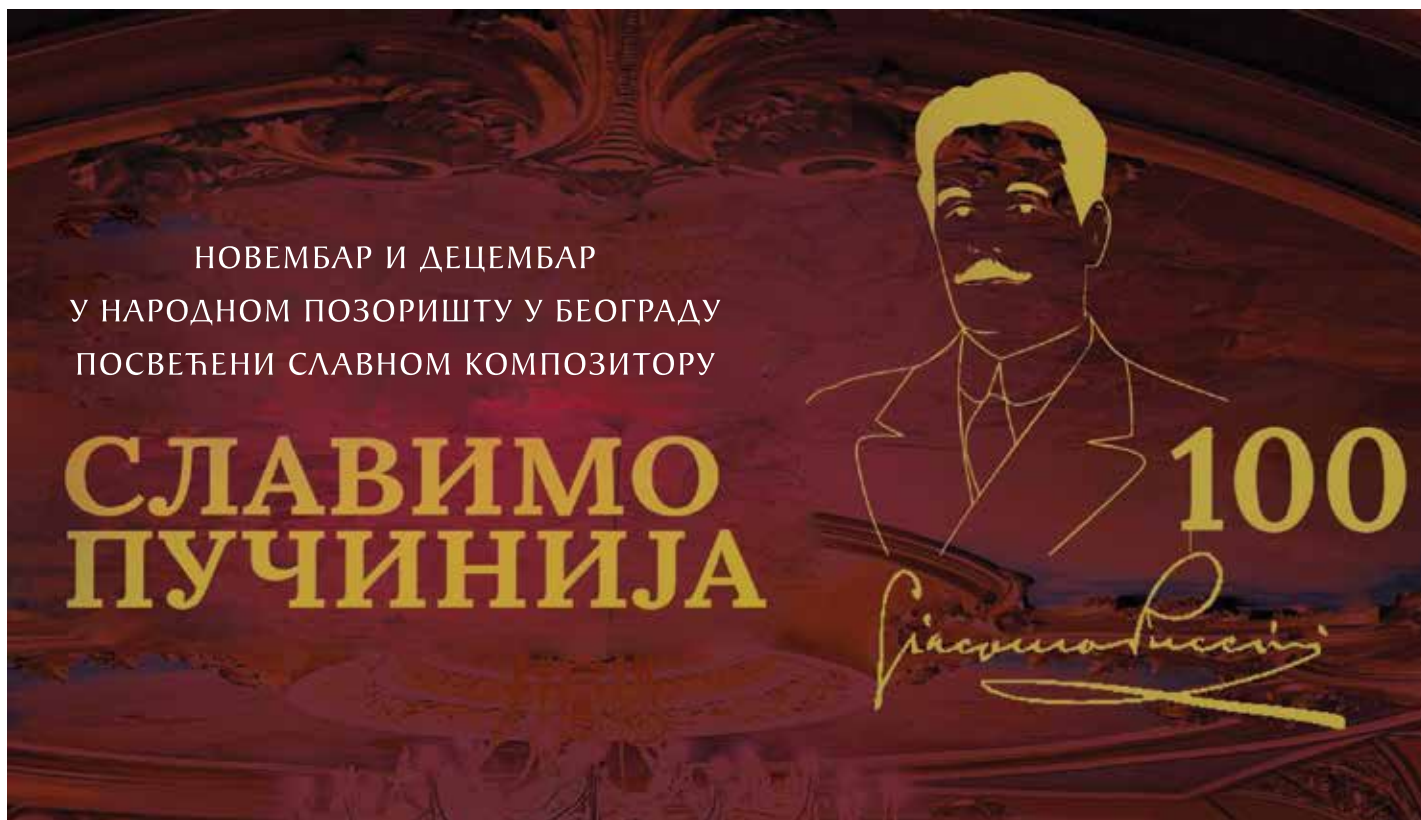
Финале прославе 156 рођендана Народног позоришта одржано је од 19 часова на Великој сцени премијерним извођењем трилогије „Триптих“ Ђакома Пучинија коју чине једночине опере „Плашт“, „Сестра Анђелика“ и „Ђани Скики“.

Ово дело представља прекретницу у стваралаштву великана италијанске опере Пучинија од романтизма ка модернизму. Извођењем „Триптиха“ у целини, љубитељи опере имали су прилику да уроне у ширину Пучинијеве уметности, музичке виртуозности, способности сналажења у различитим жанровима и дубоког разумевања његових тематских и емоционалних истраживања.

Светска премијера била је 1918. године у Метрополитен опери у Њујорку.

„Триптих“ се ретко изводи у оригиналном облику, пре свега због тога што се све три опере тематски, драматуршки и музички знатно разликују. Мотив који их повезује је тема људске патње и трагедије – „Плашт“ је драма са елементима љубави, страсти и издаје, „Сестра Анђелика“ је опера са религиозним темама, али са дубоком људском трагедијом, док је „Ђани Скики“ комедија.

■ Р.П.Н. ■

Народно позориште у Београду, поводом стогодишњице смрти Ђакома Пучинија (29. 11. 1924.), обележава тај јубилеј осмишљеним репертоаром под називом „Славимо Пучинија“.

На Великој сцени, у периоду од 16. новембра до 8. децембра, осим извођења неких од најпознатијих Пучинијевих дела са актуелног оперског репертоара националног театра, посебан печат овој манифестацији дају и премијера „Триптиха“, као и Гала концерт у славу тог чувеног италијанског композитора, једног од најпознатијих представника лирског веризма, чије је музичко стваралаштво оставило веома дубок траг у свету опере.

Програм „Славимо Пучинија“ 16. новембра отворили су „Бодеми“, једна од његових чувених опера којим је обликовао еволуцију музике и поставио високе естетске стандарде у оперском стваралаштву. Под диригентском управом Александра Којића, у главним улогама наступили су Стеван Каранац, Марко Калајановић, Небојша Бабић, Вук Матић, Евгенија Јеремић Покрајац и Софија Пижурица.

У ризницу Пучинијевих ремек-дела свакако се убраја и „Триптих“ (Плашт, Сестра Анђелика и Ђани Скики) чија је премијера одржана 22. новембра, на Дан Народног позоришта у Београду. Ексклузивност овом догађају дала је и чиње-

ПРАЗНИЧНИ РЕПЕРТОАР

Народно позориште и Нове године припремило је за децембар и јануар „Празнични репертоар“, (наменски изабрани оперски и балетски наслови са актуелног репертоара које се на позоришним сценама широм света традиционално изводе у том периоду) који је поново изазвао огромно интересовање публике и за који су у веома кратком року биле распродате све улазнице. Реч је о балету „Крцко Орашчић“ (девет извођења у децембру) и опери „Пепељуга“ (три извођења у децембру). Све у вези са репертоаром за представе које ће у оквиру „Празничног репертоара“ бити изведене у јануару (репертоар ће бити објављен током децембра) биће објављено на званичном сајту и друштвеним мрежама Народног позоришта у Београду.

ница да су те три једночине опере, у којима Пучини истражује различите аспекте људске патње и драме, од дубоког трагедијског тона до комичног, изведене први пут у историји Народног позоришта (и први пут у Србији) заједно, у интегралној верзији, као „Триптих“, а томе су допринели и троје

угледних диригента Александра Којић (Плашт), Драгана Радаковић (Сестра Анђелика) и Ђорђе Станковић (Ђани Скики), као и солистичка подела у којој су, између осталих, били Никола Китановски, Сања Анастасија, Соња Шарић, Љубица Вранеш, Евгенија Јеремић Покрајац, Михаило Шљивић, Вук Зекић...

Љубитељи оперске уметности 26. новембра уживали су у ремек-делу „Турандот“, једној од најамбициознијих и најславнијих Пучинијевих опера, са свеобухватним, безвременим стилским приступом препуним фантастичних костима и врхунским светлосним ефектима. Диригент је био Ђорђе Павловић, главне улоге остварили су Јасмина Трумбеташ Петровић (Турандот) и Дејан Максимовић који је први пут наступио у улози Калафа.

На годишњицу Пучинијеве смрти, 29. новембра, биће одржан „Оперски гала концерт - Пучинију у част“ на којем ће учествовати реномирани уметници ансамбла Опере Народног позоришта у Београду. Неке од најпопуларнијих арија из његових познатих опера изводиће Сања Керкез, Јасмина Трумбеташ Петровић, Ана Рупчић, Соња Шарић, Евгенија Јеремић Покрајац, Јанко Синадиновић, Душан Плазинић, Драгутин Матић и Вук Зекић.

Опера „Манон Леско“, заснована на истоименом роману Опата Превоа - трагичној причи о младој жени која је ухваћена у сукоб између

своје страсти према љубави и новцу, биће на репертоару 5. децембра, под диригентском управом Ђорђа Павловића, са Аном Рупчић, Владимиром Андрићем и Јанком Синадиновићем у главним улогама. Пучини је овим делом показао посебну осетљивост за обликовање лика жене, дубоко је урањао у њену психологију и осећао њену стално присутну исконску тежњу да се жртвује у име предане љубави.

Манифестација „Славимо Пучинија“ биће завршена 8. децембра извођењем „Тоске“, (диригент Ана Зорана Брајовић) мелодраматичне и трагичне сторије о љубави, страсти, опсесији, али и тиранији, злу, корупцији и моћи, што је истовремено чини и својервним политичким трилером. Насловну ролу певаће Сања Керкез, улога Каварадосија поверена је Дејану Максимовићу, а Скарпије - Вуку Зекићу. Ова опера, која је постала једно од најизвођенијих дела у оперској литератури, означила је врхунац Пучинијеве уметничке каријере у жанру веризма. Комбинација снажне емотивне драме, спектакуларне музике и дубоких карактера чини „Тоску“ опером која ни после 124. године од свог праизвођења не престаје да фасцинира и осваја публику широм света.

У свим представама и догађајима учествује Хор и Оркестар Народног позоришта у Београду.

■ Р.П.Н. ■

Крајем прошле сезоне, Балет Народног позоришта у Београду уврстио је на Велику сцену још један репертоарски бисер – представу „Бановић Страхиња“, инспирисну једном од најлепших епских народних песама, на музику Ивана Илића, у кореографији Игор Кирова. Премијера је одржана с великим успехом 13. јуна, насловну улогу играо је Лев Семенов, док је лик Анђелије дочарала Софија Матјушенскаја. У међувремену, представа је имала више успешних реприза, а почетком октобра отворила је овогодишњу балетску сезону. На том извођењу, такође, су наступили Лев и Софија, истакнути солисти, рођени и одрасли у Русији, а који већ неколико сезона играју главне, првачке улоге у репертоару Балета Народног позоришта. У разговору за „Позоришне новине“ истакли су да су, упркос одређеним потешкоћама током припрема својих улога, веома срећни што су део ове представе којом се указује на значај српске националне историје и неговања културног наслеђа, захваљујући универзалној причи која ни протоком времена не губи на актуелности.

„Ово је била моја прва озбиљна улога у модерном балету, па је, наравно, било и потешкоћа с обзиром на то да је ово, у физичком смислу, веома тежак балет, јер сам све време на сцени. Веома сам захвалан својим колегама Софији Матјушенској и Игору Пастору, као и педагогу Тамари Ивановић што су ми помогли да улогу изнесем на најбољи начин, како у физичком, тако и у емоционалном смислу“, каже Семенов.

„Припрема за улогу Анђелије била је и узбудљива и изазовна. Једна од главних потешкоћа било је да зароним у емоционалну дубину лика. Анђелија је

ЛЕВ СЕМЕНОВ И СОФИЈА МАТЈУШЕНСКАЈА,
НОСИОЦИ ГЛАВНИХ УЛОГА
У БАЛЕТУ „БАНОВИЋ СТРАХИЊА“

Универзална прича која ни протоком времена не губи на актуелности

буквално, од јутра до мрака, будемо на пробама, али је вредело, јер смо успели да све доведемо до савршенства. Свидело ми се да радим са њим, јер ме је његов приступ свему овоме подсетио на „руски“ стил рада. Морам да поменем и драматурга Ђорђа Косића који нам је много помогао да откријемо наше ликове и боље разумемо и проживимо ову причу.

Софија: За разлику од Лева, ја сам већ сарађивала са Игором чији ми је начин рада, као кореографа, веома близак. Захваљујем му на још једном дивном искуству. Са великом топлином сећају се свих наших проба. Такође, желим да се захвалим својим партнерима Леву и Игору Пастору, као и нашој учитељици Тамари Ивановић. Урадили смо тежак, али, веома занимљив посао.

Шта вам је у вашим улогама било посебно упечатљиво, интригантно...?

Лев: Био сам импресиониран чињеницом колико је мој лик свестран и револуционаран, на који начин доноси одлуке, како истовремено може да буде веома јак и „мекан“. Задивљен сам унутрашњом снагом коју посе-

дује, његовом неустрашивошћу... Све ми је то било више него узбудљиво.

Софија: Посебно ме је привукла Анђелијина унутрашња борба. Њена прича није само о љубави или губитку, већ о сталном избору између личних осећања и дужности. Било је занимљиво истражити како се она носи са тим противречностима, како изражава емоције кроз плес. Радећи на овој улози постала сам свесна моћи тихих гестова и кореографских нијанси са којима се уметник може изразити боље него са речима. Када је реч о самој песми, одушевљена сам њеном емоционалном дубином и начином на који приказује херојску и људску страну својих ликова.

Тумачите широк дијапазон улога у класичном, неокласичном и савременом репертоару. Који стил вам највише одговара?

Лев: Дипломирао сам на Академији руског балета Агрипина Јаковљева Ваганова, а похађао сам и курсеве усавршавања на Академији Бољшег театра, једној од најпрестижнијих руских балетских школа. С обзиром на то да су обе школе специјализоване за класични балет, после девет година напорног рада могу са сигурношћу да кажем да сам класични играч.

Софија: Волим различите сти-

лове, јер сваки од њих нуди јединствене начине изражавања. Класични репертоар вам омогућава да радите на чистоћи линија и технике, док савремени репертоар омогућава да истражујете нове облике покрета и емоционална стања. Лично ми је близак неокласични стил, јер комбинује технику класике са сензуалном слободом модерног плеса. Мој лични стил се може описати као емоционално интензиван, са нагласком на преносу унутрашњег стања лика.

Уметници обично имају узор. Да ли сте и ви имали неке особе које су вас надахнуле и инспирисале на вашем уметничком путу?

Лев: Не. Увек сам сматрао да за уметника није добро да има неког свог идола, јер на тај начин сами себи стварате „плафон“ за свој лични раст. Сви смо ми различити људи, са различитим животима, циљевима и интересима.

Софија: Било је много инспиративних људи на мом путу. Одувек сам се дивила уметницама као што су Маја Плисецкаја и Алиша Алонсо због њихове грациозности, дисциплине и способности да пренесу емоције кроз покрет. Међутим, на мене су највећи утицај оставили моји педагози Вероника Ивановна, Дарија Павленко, Татјана Квасова, Денис Матвијенко, Леонид Сарафанов... Њихов професионализам и посвећеност плесној уметности свакодневно ме мотивишу да тежим новим висинама.

Шта бисте волели да играте у наставку каријере?

Лев: Волео бих да играм Базилу у „Дон Кихоту“ и грофа Алберта у „Жизели“. Обе улоге су ми веома изазовне, како са техничког, тако и са глумачког аспекта.

Софија: Немам посебних жеља. Волела бих да наставим да се развијам као играч, као и да своје знање и искуство преносим на млађе генерације. Заинтересована сам за даље професионално усавршавање, пре свега за режију, јер би ми то омогућило не само да преносим технику играња, већ и да инспиришем друге да пронађу свој креативни пут.

■ Микојан Безбрадица ■

ДВЕ ДЕЦЕНИЈЕ ОД ПРЕМИЈЕРЕ КУЛТНОГ БАЛЕТА „КО ТО ТАМО ПЕВА“ У КОРЕОГРАФИЈИ И РЕЖИЈИ СТАШЕ ЗУРОВЦА

Изузетна представа која се гледа више пута

Поводом две деценије од премијере, 3. децембра, на Великој сцени (19:30), биће изведен култни балет „Ко то тамо пева“.

Биће то, уједно, и прво извођење овог наслова у новој сезони који је од премијере, 22. децембра 2004. године, одигран више од двеста пута.

Представа, чији је либрето урађен на основу сценарија истоименог филма Душана Ковачевића и на музику Вокија Костића, у кореографији и режији Сташе Зуровца, у самом старту добро је уздрмала културну јавност.

Наиме, у том тренутку, она још увек није могла да прихвати чињеницу да се неко „дрзнуо“ да после антологијског филма, снимљеног 1981. године, а чије су реплике одавно постале део свакодневног говора, уради ни мање ни више него балет. Ипак, већ на премијерном извођењу, све сумње биле су

отклоњене.

Поклонници балетске уметности одушевљено су је прихватили, а наклоност су јој исказали не само новинари и критичари, него и многи који до тада уопште нису посећивали балетске представе.

Критичар „Политике“ Петар Волк, оценио је у свом осврту, неколико дана после премијере, да је реч о изузетној представи која ће, без сумње, дуго година бити на репертоару. „Када се сложи сјајна музика Војислава Костића, изражајна корео-

графија интенционалних ритмова и унутарњег значења са којом су играчи надахнути, ствара се представа изразитих вредности. Филм је остао оно што јесте, а балет ће се памтити“, поручио је Волк.

Саво Поповић из „Вечерњих новости“, у чланку под насловом „Хит из аутобуса“, између осталог, је истакао да је овде „досеђен онај стандард који се одавно примењује у балетским представама на западу: нема главних и споредних улога – сви су солисти“.

Критичар загребачког „Јутар-

њег листа“ Бранимир Пофук приметио је да комплетан ансамбл Народног позоришта био изврсно уигран, подједнако уверљив не само у грубој гротески, него и у нежној лирици и да због тога заслужује сваку похвалу.

Дакле, атрактивна постава, у којој нема главних и споредних улога, врхунска музика без које представа не би била тако посебна, одлична кореографија и режија кроз коју је представљен наш менталитет, само су неки од детаља који су балету „Ко то тамо пева“ одавно обезбедили култни статус.

Захваљујући својој универзалној нити, представу је разумела и заволела и публика на многобројним гостовањима широм света Богота (Колумбија), Рим (Италија), Торонто и Отава (Канада), Каиро

(Египат), Будва и Тиват (Црна Гора), Бањалука (Република Српска), Скопље (Македонија), Темишвар (Румунија) и Сарајево (Босна и Херцеговина).

Представу је видела и публика у Панчеву, Обреновцу, Неготину, Руми, Чачку, Крушевцу, Ужицу, Нишу, Крагујевцу, Ваљево, Пожаревцу, Лазаревцу, Сомбору, Лесковцу...

Балет је добио Годишњу награду Народног позоришта за најбољу представу у сезони 2004/2005, Априлску награду Града Београда и Награду Удружења балетских уметника „Димитрије Парлић“.

„Ко то тамо пева“ била је прва глесна представа, у новије време, која је изведена у оквиру престижног Међународног позоришног фестивала „Битеф“ (2005).

Костимограф је Катарина Галић, а сценограф Жорж Драушник.

Интересовање гледалаца за ову представу је и даље несмањено, а многи су је одгледали и више пута.

■ Р.П.Н. ■

МАЛИША ЂУРАШИНОВИЋ, ДИРЕКТОР ТЕХНИКЕ НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА У БЕОГРАДУ

По знању, умећу и вештинама можемо да конкуришемо било коме

потенцијал тог сектора, али и да се сагледају и неки други аспекти.

„Народно позориште у Београду почело је своју 156. сезону низом гостовања у земљи и региону од којих су се, међу најзначајнијима, издвојила гостовања Вердијеве опере *Симон Боканегра* у Хрватском народном позоришту у Загребу и драме Милована Витезовића *У име оца и сина* на сцени Народног позоришта Источно Сарајево“, каже Малиша Ђурашиновић који већ годинама, у другом мандату, с великим успехом, руководи сектором Технике београдског националног театра.

„Током ова два гостовања у региону, која су успешно изведена, имали смо прилику да се уверимо и упоредимо на ком нивоу је рад наших запослених, као и какву имамо опрему у односу на та позоришта. Уверио сам се да су наши запослени, поред тога што су веома предани у свом раду, добро обучени и изузетно брзи и спретни у монтажи. Веома сам поносан на њих и убеђен сам да по знању, умећу и вештинама можемо да конкуришемо било коме, чак и да будемо супериорни у извођењу

посла“, тврди Ђурашиновић и указује да Народно позориште у Београду, када је реч о сценској опреми, нимало не заостаје за театрима у региону.

„Захваљујући управнику Светиславу Гонцићу и његовом разумевању потреба посла, као и Министарству културе које је уложило знатна материјална средства, Народно позориште је несумњиво опремљеније и технички боље организовано од осталих позоришта у региону. Улагањем у савремену расветну опрему и преласком на *Лед* расвету, поред квалитетнијег светла и већих могућности извођења разних светлосних ефеката, дошло се и до великих уштеда у потрошњи електричне енергије. Осим опреме за расвету, добили смо и врхунску тонску опрему, звучнике, микрофоне, мониторе... На овај начин, квалитет звука, који се користи у представама, постао је чист, а звучни сигнал је дигитализован чиме је подигнут ниво свих наших представа које сада много боље звуче. Иако нисмо у Европској унији, наше представе квалитетом и продукцијом нимало не заостају, у шта смо се могли уве-

рити током гостовања у Загребу, док смо колегама у Источно Сарајево дали пример на који начин треба приступити у раду, пренели им своја знања и помогли да савладају поједине проблеме у послу“, наводи Ђурашиновић.

Наш саговорник открива да су за сектор Технике недавно набављени и нови ласерски пројектори, чиме је, према његовим речима, квалитет видео записа подигнут на врхунски ниво, а стигао је и нови камион који је, како тврди, веома обрадовао запослене раднике у Групи за транспорт.

„Надам се да ћемо у будућем периоду уз енергију коју поседује управа позоришта на челу са управником Светиславом Гонцићем и разумевање Министарства културе успети да, набавком и комплетирањем опреме која нам недостаје, још више подићи ниво и значај нашег Народног позоришта у региону. Дакле, када је реч о квалитету рада и опреме коју поседујемо, као и квалитетима радника у сектору Технике, ту смо на веома високом нивоу. Једино у

Ђурашиновић наглашава да је управник Светислав Гонцић, у претходне три године, својим огромним ангажовањем и разумевањем целокупног процеса рада у позоришту унапредио и функционисање служби које се налазе ван сцене. „Улагањем у набавку нове опреме, добрим финансијским управљањем, а ценећи и вреднујући рад свих запослених, створио је позитивнију радну атмосферу која је резултирала великим успесима, како на сцени, тако и ван ње. Успешно пословање и доношење добрих пословних одлука довело је до константног повећања броја гледалаца, а самим тим и увећањем прихода“.

чему смо у великом заостатку су зараде запослених које су много ниже у односу на колеге из региона. Надам се да ће се и то ускоро променити, јер смо и ми они који, уз наше уметнике, такође, репрезентујемо културу своје земље“, поручује Малиша Ђурашиновић.

■ Р.П.Н. ■

За успех једне представе, осим уметника на сцени, велике заслуге припадају и оним, такозваним, невидљивим људима који се налазе иза кулиса, а чији је рад од непроцењиве важности у стварању позоришне магије. Међу њима су, несумњиво, и запослени у сектору Технике Народног позоришта у Београду који су, иако никад у првом плану, одувек били веома важан чинилац сваке представе, без обзира на то да ли је реч о драми, опери или балету. Осим на матичној сцени, неизоставан су фактор у раду сва три ансамбла и приликом свих гостовања, не само у Србији, него и у иностранству. Боравак ван земље, уједно, је и добра прилика да се, у поређењу са колегама из других позоришта, стекне увид у стручни

ДЕЦЕМБАР 2024.

ВЕЛИКА СЦЕНА

НЕД.	01. ОЖАЛОШЋЕНА ПОРОДИЦА комедија Бранислава Нушића	од 19.30
ПОН.	02. КОНЦЕРТ УРОША ДОЈЧИНОВИЋА поводом обележавања 50 година уметничког рада	од 20.00
УТО.	03. КО ТО ТАМО ПЕВА / 20 година од премијере балет на музику Војислава Вокија Костића	од 19.30
СРЕ.	04. МАЈСТОР И МАРГАРИТА драматизација Кате Ђармати по роману Михаила Булгакова	од 19.30
ЧЕТ.	05. МАНОН ЛЕСКО * опера Ђакома Пучинија	од 19.00
ПЕТ.	06. ВЕК ПОСТОЈАЊА КЛИНИКЕ ЗА ОРЛ И МФХ УНИВЕРЗИТЕТСКОГ КЛИНИЧКОГ ЦЕНТРА СРБИЈЕ	од 19.00
СУБ.	07. ДЕРВИШ И СМРТ Борислав Михајловић Михиз / Егон Савин, по роману Меше Селимовића	од 19.30
НЕД.	08. ТОСКА * опера Ђакома Пучинија	од 19.30
ПОН.	09. ОЧЕВИ И ОЦИ драматизација Кате Ђармати по роману Слободана Селенића - титловано на енглески	од 19.30
УТО.	10. НОРА - ЛУТКИНА КУЋА драма Хенрика Ибзена	од 19.30
ЧЕТ.	12. КРЦКО ОРАШЧИЋ балет П. И. Чајковског	од 19.00
ПЕТ.	13. КРЦКО ОРАШЧИЋ балет П. И. Чајковског	од 19.00
СУБ.	14. МИСТЕР ДОЛАР комедија Бранислава Нушића	од 19.30
НЕД.	15. МАГБЕТ трагедија Вилијама Шекспира	од 19.30
ПОН.	16. РАТ И МИР драматизација Федора Шилија по роману Л. Н. Толстоја	од 19.30
УТО.	17. КРЦКО ОРАШЧИЋ балет П. И. Чајковског	од 19.00
СРЕ.	18. КРЦКО ОРАШЧИЋ балет П. И. Чајковског	од 19.00
ПЕТ.	20. ПЕПЕЉУГА опера Ђоакина Росинија	од 19.30
СУБ.	21. КРЦКО ОРАШЧИЋ балет П. И. Чајковског	од 19.00
НЕД.	22. КРЦКО ОРАШЧИЋ балет П. И. Чајковског	од 19.00
ПОН.	23. ВЕЛИКА ДРАМА драма Синише Ковачевића	од 19.30
УТО.	24. УРНЕБЕСНА ТРАГЕДИЈА комедија Душана Ковачевића	од 19.30
СРЕ.	25. КРЦКО ОРАШЧИЋ балет П. И. Чајковског	од 19.00
ЧЕТ.	26. КРЦКО ОРАШЧИЋ балет П. И. Чајковског	од 19.00
ПЕТ.	27. ПЕПЕЉУГА опера Ђоакина Росинија	од 19.30
СУБ.	28. ГОДИНЕ ВРАНА драма Синише Ковачевића	од 19.30
НЕД.	29. КРЦКО ОРАШЧИЋ балет П. И. Чајковског	од 13.00
ПОН.	30. ПЕПЕЉУГА опера Ђоакина Росинија	од 19.30
СУБ.	04. ПЕПЕЉУГА опера Ђоакина Росинија	од 19.30
НЕД.	05. МАЈСТОР И МАРГАРИТА драматизација Кате Ђармати по роману Михаила Булгакова	од 19.30

СЦЕНА „РАША ПЛАОВИЋ“

ЧЕТ.	05. УОБРАЖЕНИ БОЛЕСНИК / ПРЕМИЈЕРА комедија Ж. Б. П. Молијера	од 20.30
ПЕТ.	06. ЛУТКА СА КРЕВЕТА БР.21 драма Ђорђа Лебовића	од 20.30
СУБ.	07. ЦАРСТВО МРАКА драма Лава Николајевића Толстоја	од 20.30
НЕД.	08. НОВИ КЛАСИЦИЗАМ МИЛОША РАИЧКОВИЋА концерт Марије Лазић (обоа) и Марка Богдановића (клавир)	од 20.30
ПОН.	09. ГОСПОЂА АЈНШТАЈН драма Снежане Ђидић - титловано на енглески језик	од 20.30
УТО.	10. УСПАВАНКА ЗА АЛЕКСИЈУ РАЈЧИЋ драма Ђорђа Косића - титловано на енглески језик	од 20.30
СРЕ.	11. МИЛЕНИЈУМ У БЕОГРАДУ драматизација Катарине Тодоровић по роману Владимира Пиштала	од 20.30
ЧЕТ.	12. УОБРАЖЕНИ БОЛЕСНИК комедија Ж. Б. П. Молијера	од 20.30
ПЕТ.	13. НАШ РАЗРЕД драма Тадеуша Слобођанека	од 20.30
СУБ.	14. СИТНИЦЕ КОЈЕ ЖИВОТ ЗНАЧЕ драматизација Ђорђа Косића по роману Лоренца Маронеа	од 20.30
НЕД.	15. МАРИЈА КАЛАС гостује позоришна трупа „Нестор“ Кевина Ардуинија у организацији Италијанског културног центра	од 20.30
ПОН.	16. МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ драма Ерика Емануела Шмита	од 20.30
УТО.	17. ПОКОНДИРЕНА ТИКВА комедија Ј. С. Поповића	од 20.30
СРЕ.	18. БАЛКАНСКИ ШПИЈУН трагикомедија Душана Ковачевића	од 21.00
ПЕТ.	20. ПОКОНДИРЕНА ТИКВА комедија Ј. С. Поповића	од 20.30
СУБ.	21. САЊАО САМ ДА САМ СЕ ПРОБУДИО црна комедија Жељка Хубача	од 20.30
НЕД.	22. ЖЕНСКИ ОРКЕСТАР комедија Жана Ануја	од 21.00
ПОН.	23. ВЛАСТ комедија Бранислава Нушића у адаптацији Милана Нешковића	од 20.30
УТО.	24. РИБАРСКЕ СВАЂЕ комедија Карла Голдонија	од 20.30
СРЕ.	25. УОБРАЖЕНИ БОЛЕСНИК комедија Ж. Б. П. Молијера	од 20.30
ЧЕТ.	26. УОБРАЖЕНИ БОЛЕСНИК комедија Ж. Б. П. Молијера	од 20.30
ПЕТ.	27. ДЕЧИЈЕ ПОВРЕДЕ мелодрамска црна комедија Џозефа Рацова	од 20.30
СУБ.	28. СНЕЖАНА И СЕДАМ ПАТУЉАКА опера за децу Драгана Каролића	12.00 резервисано од 14.00
НЕД.	29. ЗИМСКО ПУТОВАЊЕ Франц Шуберт, концерт у извођењу Наташе Јововић и Милице Илић са гостима	од 20.30
ПОН.	30. НИЈЕ СМРТ БИЦИКЛО (ДА ТИ ГА УКРАДУ) драма Биљане Србљановић - титловано на енглески језик	од 20.30

ЈАНУАР

* „Славимо Пучинија“ - поводом обележавања стогодишњице од смрти Ђакома Пучинија, биће приказиване опере са репертоара Народног позоришта у Београду, током месеца новембра и децембра

СРЕЋНИ НОВОГОДИШЊИ И БОЖИЋНИ ПРАЗНИЦИ!